

ONTGLIPT

ONTGLIPT

Jerry Hendriks

© 2020 J. Hendriks / Uitgeverij U2pi

Titel: Ontglipt

Auteur: Jerry Hendriks

Coverafbeelding: Shutterstock

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 9789087599775

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*Voor iedereen die weet dat het verschil tussen
het paradijs en onze aarde de mens zelf is.
En voor Bianca, Liza en Anouk. Ik hou van jullie.*

*May I say that I have not thoroughly enjoyed serving
with humans? I find their illogic and foolish emotions
a constant irritant.*

Spock

Without followers, evil cannot spread.

Spock

PROLOOG

HET GRENSGEBIED TUSSEN NOORDOOST-TURKIJE EN GEORGIE
DONDERDAG 12 SEPTEMBER 2024, 20:35 UUR

Kir Adiz liep het tussen heuvels ingeklemde bos uit en sjokte de helling voor hem op. Het korte, stugge gras ritselde tegen zijn kisten terwijl hij op een rijtje probeerde te krijgen wat er zojuist was gebeurd.

Bershkov en de andere soldaten waren inmiddels straal-bezopen en vergrepen zich aan een tiental vrouwen uit twee kleine dorpjes een stukje terug. De kreten en het gejammer van de vrouwen werden gedempt door het dichte gebladerte achter hem en de afstand die hij tussen zichzelf en het peloton schiep. De vrouwen waren de enige overlevenden van een totale slachting. De mannen en jongens van de dorpen waren goed bewapend geweest en hadden kranig weerstand geboden, maar waren ook onervaren geweest.

Kinderlijk naïef waren ze in Adiz' simpele maar doeltreffende tangtactiek getrapt en Bershkov had hen nietsontziend afge maakt.

Hijgend bereikte hij de top van de heuvel en bleef puffend met zijn handen op de knieën staan – hij werd hier te oud voor. Eenmaal weer op adem richtte hij zich kreunend op en tuurde in de richting van waar ze gekomen waren. De ondergaande zon kleurde nog net de bovenste helften van twee rookkolommen oranje. Ze leken als door toortsen verlichte zuilen het purperen hemelgewelf te ondersteunen.

Ze hadden de dorpen beroofd van hun mannenlevens en toen de fik erin gezet. De weinige vrouwen die niet de hand aan zichzelf hadden geslagen, waren met een lang touw aan elkaar geknoopt en voortgejaagd richting het noordoosten, naar een onzeker lot.

Hij ademde de koele avondlucht diep in en sloot zijn ogen. Direct projecteerde zijn brein het knappe gezicht van de burgemeestersvrouw uit het tweede dorp op de binnenkant van zijn oogleden. Ze had op zijn moeder geleken.

Kir Adiz' moeder, die zijn vader met een schep had onthoofd. Met de spade over haar schouder was ze langs de armetierige woonkamer gebeend waar de achtjarige Kir naar Star Trek zat te kijken. Ze had niet geantwoord toen hij haar vroeg wat ze ging doen.

Nieuwsgierig was hij van de bank gegleden en op zijn tenen achter haar aan geslopen. Voorzichtig glurend om de deurpost van de keuken had hij zijn vader uitgeteld op de vloer zien liggen. Hij lag op zijn rug tussen de geïmproviseerde eettafel en het aanrecht. Een opgetrokken been leunde tegen een keukenkastje en in de holte van zijn rechterelleboog koesterde hij een, op een bodempje na, lege fles naamloze wodka. Hij snurkte als een haperende tractormotor.

Zijn moeder stapte over het slungelige lichaam heen, plantte de scherpe kant van de spade op een paar centimeter van zijn linkeroor op de vloer en leunde met beide handen op het handvat. Gelig licht, van het zwakke peertje aan het plafond, viel op haar gezicht, en toen ze het naar Kir draaide zag hij een leegte in haar prachtige bruine ogen die hij nog nooit eerder had gezien. Het waren niet zijn moeders ogen maar die van iemand anders, iemand die hij niet kende, iemand die hij niet wilde kennen.

Zijn moeder was van goede komaf geweest en haar ouders hadden haar gewaarschuwd voor het halfslachtige karakter van zijn vader. Ze hadden hem een slappeling en lulletje rozenwater genoemd, maar dat had haar juist nog meer naar hem toe gedreven.

Haar vader had eigenhandig, en hardhandig, een internationaal gerenommeerde hotelketen uit de grond gestampt en hij verwachtte van al zijn kinderen en schoonkinderen dat ze in zijn voetsporen zouden treden. Dat ze keihard zouden werken om het familie-imperium verder uit te breiden. De relatie met Kirs vader was haar manier geweest om te rebelleren tegen haar vaders regime. Ze had hem in zijn gezicht uitgelachen toen hij dreigde haar te onterven en hem voor de voeten gespuwd toen hij het daadwerkelijk deed.

Kirs ouders waren getrouwd en de stad uit getrokken om zich in het dorpje te vestigen waar ze acht jaar later nog steeds woonden, en waar Kir na een jaar was geboren. De warmte tussen zijn ouders en de liefde die hij van hen ontving maakten lange tijd de armoede waarin ze leefden meer dan goed. Maar zijn zachtaardige vader was iemand van twaalf ambachten, dertien ongelukken en na zijn zoveelste ontslag waren er barstjes in het fijne porselein van het huwelijk ontstaan. Zijn moeder had hem gesmeekt zijn baas te vragen hem terug te nemen. Kerstmis kwam eraan en ze hadden geen geld. Wanhopig had ze zijn overhemd vastgegrepen en hem door elkaar geschud.

Hij had haar een tik in het gezicht gegeven. De klap was niet hard geweest en zeker niet gemeend, maar had op haar het verwoestende effect van een aardbeving. Haar mond was dichtgeklapt en ze had hem met grote ogen aangestaard. Zijn vader had verbijsterd van zijn eigen hand naar de opkomende rode vlek op haar wang gekeken en was met flapperende ledematen de deur uit gevlogen.

En nu lag hij hier, bijna een hele dag later, op de keukenvloer. Kir voelde instinctief aan dat hier niets goeds stond te gebeuren en sloop terug naar captain Kirk en de bemanning van het sterrenschip Enterprise toen zijn moeder hem terugriep. Haar bevelende stem was als een emmer ijswater die over hem werd

uitgestort. Zijn scrotum kromp ineen tot een perzikpit, maar de bijkomende tinteling in zijn onderbuik was daarentegen niet onplezierig. Langzaam draaide hij zich op zijn hakken om en stapte met gebogen hoofd de deuropening van de keuken in.

Hij voelde haar blik over hem heen gaan en durfde niet terug te kijken, bang om de leegte in haar ogen in gezogen te worden.

‘Kijk me aan, Kir,’ sprak ze zacht maar dwingend.

Hij hield zijn hoofd gebogen, zijn handen voor zijn kruis en sloeg zijn ogen op. Tot zijn opluchting was de leegte geweken en keek hij in haar met liefde gevulde ogen.

‘Pak je spullen, we gaan hier weg.’

Verbaasd tilde hij zijn hoofd op en keek van zijn moeder naar het slappe gezicht van zijn vader en weer terug. ‘En papa?’

Ze keek naar de man aan haar voeten. ‘Je vader gaat niet mee,’ en terwijl ze dat zei pakte ze de spade op, zette de scherpe onderkant op het weke deel tussen zijn adamsappel en onderkaak en plaatste een voet op de bovenrand van het metalen blad. Kir draaide zich om en wilde maken dat hij wegwam, maar de demon die nu weer bezit had genomen van zijn moeder brulde dat hij moest blijven staan. Ze siste dat hij nu een heel wijze levensles zou leren. Dit was wat alle lafhartigen uiteindelijk zou staan te wachten. Hij zag hoe haar spieren zich aanspannen en sloeg zijn handen voor zijn ogen. Hij kneep ze stijf dicht, maar sloot daarmee niet het geluid buiten van het blad dat als in zompige aarde wegzonk en het gesnurk van zijn vader abrupt afkapte.

Vanaf dat moment had hij alles gedaan wat zijn moeder hem opdroeg. Terwijl zij de rommel opruimde, zoals ze dat had genoemd, was hij teruggegaan naar de woonkamer en had nog net gezien hoe de Enterprise nieuw ontdekt buitenaards leven wist te redden van de ondergang.

In het bos aangekomen hadden ze hun bivak opgezet. Adiz had erop gestaan de burgemeestersvrouw als eerste te nemen. Met haar veertig jaar was ze de oudste van de gevangenen vrouwen en de enige die niet bang voor hem leek te zijn. Hij wilde haar breken. Hij sleurde haar mee naar een met zacht mos begroeide open plek tussen de bomen. In het afnemende licht dwong hij haar op de knieën en keek met gulzige ogen op haar neer. Terwijl hij zijn koppelriem losmaakte en broek losknoopte, staarde ze stoïcijns voor zich uit.

Met zijn broek op de hielen greep hij een bos ravenzwart haar, trok haar hoofd ruw naar achteren en dwong haar hem aan te kijken. ‘Als je lief doet wat er van je gevraagd wordt, is het allemaal niet zo erg. Het zou zelfs een gezellige boel kunnen worden.’

Haar blik gleed via zijn lachende mond met grote tanden en volle lippen naar zijn scherpe haakneus en boorde zich in zijn donkere ogen.

Hij wankelde toen hij de leegte herkende die hij vele jaren geleden ook in de ogen van zijn moeder had gezien. Het rumoer van feestvierende soldaten verdween naar de achtergrond en hij bevond zich weer in de keuken, waar nu niet zijn vader op de vloer lag maar waar de burgemeestersvrouw geknield op het versleten linoleum zat.

Hij probeerde te bevatten wat er gebeurde, maar elke gedachte werd afgesneden door de blik van de vrouw. Ze zat nog steeds op haar knieën, maar keek niet meer tegen hem op. Ze staarden elkaar op gelijke hoogte in de ogen. Verbijsterd keek hij naar beneden om te zien of hij ook op zijn knieën was beland, maar hij zag dat hij nog steeds rechtop stond.

Zijn gevechtskleding had plaatsgemaakt voor de hem zo bekende ribcordbroek met opgenaaide stukken uit zijn jeugd en de goedkope nepmerkschoenen - met vier strepen in plaats van

drie - die zijn vader op de markt had gekocht.

Verbouwereerd staarde hij naar de handjes van het kind dat hij was geweest. Hij tilde zijn hoofd op en keek de vrouw in de niet langer blauwe maar gloeiende bruine ogen van zijn moeder. De lippen van de burgemeestersvrouw bewogen. Hij hoorde woorden die hem bekend voorkwamen, maar die hij niet kon verstaan. Met groeiende verbazing kon hij alleen maar toekijken hoe zijn rechterhand, met daarin zijn lichtbruine M9 Baretta, omhoogkwam. Het pistool leek zo groot als een kanon in het kinderhandje.

Hij probeerde zich te verzetten, maar kon niet voorkomen dat hij de loop van het pistool tegen het voorhoofd van de burgemeestersvrouw zette. De kleine wijsvinger spande zich om de trekker. Hoewel hij heel goed wist wat er komen ging, schrok hij van de korte, droge knal. Het schot slingerde hem terug naar de open plek in het bos. Als in slow motion aanschouwde hij hoe het hoofd van de burgemeestersvrouw achteroversloeg en ze als een limbodanser, met de benen onder haar billen, in elkaar zeeg.

Gealarmeerd door het schot stormde Bershkov niet veel later, met zijn kalasjnikov in de aanslag, door het dichte struikgewas de open plek op. Struikelend belandde hij op zijn knieën naast het lijk van de vrouw en slingerde de loop van zijn aanvalsgeweer van links naar rechts. Met één oog toegeknepen, om zich met zijn dronken kop te kunnen focussen, keek hij van het rokende gaatje in het voorhoofd van de vrouw naar Adiz. ‘Wilde ze niet?’

Adiz schudde langzaam het hoofd.

Bershkov barstte uit in een woest gelach, plantte de houten kolf van de kalasjnikov voor zich in de zachte bosgrond en begon zichzelf eraan overeind te hijsen. Eenmaal wankel op zijn benen sloeg hij Adiz op de schouder. ‘Zonde hoor, ze zag er lekker rijp uit.’

Met zijn secondant leunend op zijn schouder schuifelden ze terug naar het bivak, waar Bershkov twee laveloze soldaten met zijn kisten in hun nieren porde en opdracht gaf het lijk van de burgemeestersvrouw te begraven. Zwalkend en binnensmonds protesterend verdwenen de mannen in het struikgewas.

Kir wierp een zijdelingse blik op de plek waar de dorpsvrouwen bij elkaar zaten te bibberen. Krijtwitte gezichten keken naar hem op.

De burgemeestersvrouw had de andere vrouwen nog een gegronde reden gegeven zich niet meer te verzetten, en de wrede reputatie van Kir Adiz onderstreept.

Hij liet Bershkov op zijn slaapmatje neerploffen en was het bos uit, de heuvel op gelopen.

ZOMER 2031
INTERNATIONAAL STRAFHOF, ICC DEN HAAG, NEDERLAND
LOCATIE OUDE WAALSDORPERWEG 1

Hij wist dat zijn neus een vette veeg op het smetteloze oppervlak van het raam zou achterlaten. Het kon hem weinig schelen. Hij had grotere problemen dan een verongelijkte glazenwasser.

Naar buiten kijkend over het eindeloos lijkende duinlandschap concentreerde Kir Adiz zich op zijn ademhaling. Ze was snel en oppervlakkig, een teken van stress. Hij verlegde zijn borstademhaling naar de diepere buikvariant. Hiervoor gebruikte hij de simpele mantra die de gevangenispsycholoog hem had geleerd. Een één voor de diepe inademing door de neus, even de adem vasthouden, en een twee voor een langzame uitademing door de mond. De eenvoudige handeling gaf hem een gevoel van controle in een tijd waarin hij aan de goden was overgeleverd.

Elke uitademing liet het ochtendkoele glas beslaan en vervaagde kort het uitzicht dat hij zo was gaan waarderen. Welk jaargetijde ook, de duinen tussen Den Haag en Wassenaar waren prachtig, maar, bedacht hij, het lag er misschien ook aan dat dit het enige echte uitzicht was waarvan hij de afgelopen tweeënhalve jaar, bij tijd en wijle, had mogen genieten. Waarschijnlijk was hij net zo lyrisch geweest als het een braakliggend industrieterrein was geweest. Zolang het maar symbool stond voor vrijheid, een luxe die hij niet meer bezat.

De zomerzon kwam net op en Kirs blik gleed over met stug struikgewas begroeide zandheuvelds, toen een grote vogel verschrikt klapperend met zijn vleugels uit de dichte bosschages omhoogschoot. Even haperde zijn ademhalingsoefening, maar hij herpakte zich. Zonder bril kon hij het niet scherp zien, maar door de lange staart gokte hij erop dat het een fazant was. Waarschijnlijk was de vogel opgeschrikt door een vos die nog

een laatste poging ondernam een smakelijk ontbijt bij elkaar te scharrelen. De logge vogel vloog met felle slagen van zijn vleugels in een trage boog een meter of honderd en landde onhandig op een bosje. Kir moest grinniken om het koddige schouwspel, kon zich wel identificeren met het beest. Het was hemzelf ook heel lang gelukt uit de bek van de jagende vos te blijven, vaak op eenzelfde weinig charmante maar wel effectieve manier.

Zo vaak als hij zelf de jager was geweest, was voor hem uiteindelijk ook het moment gekomen dat hij prooi werd.

Hij beschouwde het als een universele wetmatigheid dat alles en iedereen waarop gejaagd werd uiteindelijk ook slachtoffer werd van die jacht. Het had er volgens hem alles mee te maken dat de jager alleen maar vooruit hoefde te kijken, terwijl je als prooi de focus moest verdelen tussen over je schouder kijken en vooruitkijken om niet te struikelen.

Zijn uiteindelijke arrestatie had hem opgelucht. Op de vlucht zijn was geen vrijheid, hoogstens een illusie ervan. Het was gevangenschap zonder tralies, met jezelf als je bewaker.

‘Mijnheer Adiz, zou u zo vriendelijk willen zijn en weer komen zitten?’

De stem van de gevangenispsycholoog sleepte hem terug naar het hier en nu. Dit was zijn laatste sessie met de dokter voor het Internationaal Strafhof – het ICC - uitspraak zou doen. Hij had zich erbij neergelegd dat hij hoogstwaarschijnlijk de straf zou krijgen die de aanklager eiste: levenslang zonder vooruitzicht op vervroegde vrijlating. Het Strafhof had een ijzersterke zaak en had alles uit de kast gehaald om hem veroordeeld te krijgen. Ze hadden elke steen omgekeerd waar Kir Adiz langs was gelopen. Helaas voor hem had de aanklager onder een aantal ervan de pissebedden en oorwurmen gevonden die, eenmaal blootgesteld aan het zonlicht, graag hun verhaal hadden gedaan, om

daarna weer zo snel mogelijk te kunnen verdwijnen. Zijn eigen advocatenteam had weinig verweer kunnen opstellen en hem geadviseerd schuld te bekennen. Zij zouden dan verzachtende omstandigheden opvoeren om te proberen de straf zo laag mogelijk te laten uitvallen.

Met tegenzin haalde Kir zijn neus van het koele glas en draaide zich om. Hij haalde een hand door zijn grijze kuif, pakte zijn bril van het bijzettafeltje en liet zich in de lege stoel tegenover de psycholoog zakken. Denkbeeldige kreukels uit zijn broek strijkend leunde hij achterover, sloeg zijn benen over elkaar en zette de bril op het puntje van zijn neus. Bedachtzaam gluurde hij over de glazen naar de schriële man met het muizengezicht tegenover hem. ‘Dus vandaag is het zover, dokter. U bent bijna van me af!’ Hij probeerde de toon luchtig te houden. Hij had deze laatste uren nog met zijn advocaten kunnen zitten, maar had ervoor gekozen ze met de psycholoog door te brengen. Voor hem was het een gelopen race. Zijn advocaten hadden gedaan wat ze konden en hij rekende niet op een *deus ex machina*.

En dus wilde hij zich dit laatste kleine plezierje niet laten ontnemen.

De afgelopen jaren was er een vreemdsoortige relatie tussen hem en de psycholoog gegroeid. De man verafschuwde Adiz’ heerszuchtige aard en getroebleerde kijk op de wereld, maar omdat die dit allemaal van zichzelf wist maakte het hem ook uniek en een van de meest intrigerende mensen die de psycholoog in zijn gehele loopbaan had ontmoet. Adiz was niet bovenmatig intelligent. Zijn voornaamste gave was dat hij iemand binnen no-time kon lezen als een boek. Sterktes en zwaktes werden hem bij de eerste handdruk, als in een goddelijke openbaring, getoond.

Als hij geen oorlogsmisdadiger was geworden had hij volgens de psycholoog een geweldige vakgenoot of beroemde illusionist kunnen zijn.

Nadat Kir en zijn moeder de armoede en het lijk van zijn vader waren ontvlucht waren ze in het communistische Roemenië van conducator Ceaucescu terechtgekomen. Hoewel zijn moeder in ongenade was gevallen bij haar vader had Kirs oma, verborgen voor haar man, aan wat touwtjes getrokken en voor haar een baantje in de keuken van de despoot geregeld.

Haar kookkunsten hadden indruk gemaakt op de dictator en zijn vrouw, en het duurde niet lang of zijn moeder had de leiding over de keuken verworven. Ze kregen de beschikking over een eigen appartement in het paleis van de potentaat en Kir werd naar de beste scholen van het land gestuurd. De professoren van de universiteit ontdekten al vroeg zijn talent om mensen te lezen en scherpten dit aan met privélessen manipulatie en beïnvloeding. Direct nadat hij cum laude was afgestudeerd in de politicologie, werd hij opgenomen in het talentontwikkelprogramma van de beruchte Roemeense Securitate en stond zijn toekomst als diplomaat vast. Na de ineensstorting van de Sovjet-Unie en vlak na de terdoodveroordeling en standrechtelijke executie van het echtpaar Ceaucescu en hun favoriete kokkin vluchtte Kir via de Zwarte Zee en Georgië naar Azerbeidzjan. In de hoofdstad Bakoe bouwde hij in redelijke anonimiteit een leven op en werkte zich omhoog, richting het politieke machtscentrum van het land.

Het derde decennium van de eenentwintigste eeuw vertoonde veel overeenkomsten met de omstandigheden vlak vóór het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. Net als tijdens de puberjaren van de twintigste eeuw vormden economische malaise, presidenten die brulden dat ze de grootste pik hadden, nationalisme en toenemende vreemdelingenhaat de ingrediënten van het kruit dat ongeduldig op een vonk wachtte.

Die kwam in de vorm van een aanslag op de president van Turkije en zijn oudste zoon. Op weg naar de bruiloft van een van hun vele achternichtjes veranderde een raket hun zwaar

gepantserde Mercedes in een rokende hoop schroot. Er werd in het toch al verdeelde land met vele vingers naar elkaar gewezen, maar de dikste vinger wees naar de Koerden. Geheel tegen het zere been van Turkije hadden zij, met ondersteuning van de internationale gemeenschap, uit de rokende puinhopen van de noordoostelijke delen van het voormalige Syrië en Irak Nieuw Koerdistan opgericht. De nieuwe staat was een doorn in het oog van de Turken. Boze tongen beweerden dat de Koerden oude rechten op hun voormalige grondgebieden in Turkije wilden laten gelden om deze bij hun nieuwe staat te voegen. Drie dagen na de begrafenis van de president en zijn zoon verklaarde de Turkse legerleiding de oorlog aan Nieuw Koerdistan. Als omvallende dominostenen hadden bondgenoten van beide partijen zich in het strijdgewoel gestort en stond de hele regio in vuur en vlam.

Adiz had alles rustig geobserveerd en zijn eigen duivelse plan laten rijpen. Azerbeidzjan had zich, mede op zijn advies, aan niemand verplicht. Het was op het moment van het uitbreken van de oorlog het rijkste en stabielste land van de regio en had zich in het conflict neutraal opgesteld.

Geheel buiten het zicht van de internationale gemeenschap werkte Adiz zich op tot minister van Defensie en bracht, met hulp van zijn rechterhand Bershkov, het Azerbeidzjaanse leger naar de toppen van zijn kunnen. Voorzien van het modernste wapentuig, zo scherp als een scheermes en loyaal aan Adiz als een Duitse herder aan zijn baas wachtte de strijdmacht zijn kans af. Die kwam toen het Euraziatische conflict iets langer dan twee jaar woedde en de oorlogsmachine van de hen omringende landen begon te knarsen en te ratelen. Reserves raakten op en het tekort aan voedsel, water, brandstof en munitie ondermijnde het moreel van de manschappen. Dat was het moment waarop Adiz had gewacht. Zonder een druppel bloed te vergieten zette

hij de regering van zijn tweede vaderland af en greep de macht. Ze hadden midden in een kabinetsvergadering gezeten toen hun minister van Defensie, van wie ze dachten dat hij in het buitenland verbleef, samen met Bershkov de vergaderzaal binnenstapte en hen rustig bedankte voor bewezen diensten. Hij zou het van hier af aan overnemen. Een aantal ministers had brullend geprotesteerd, maar ze waren snel weer gaan zitten toen hij hun vertelde dat ze allemaal, met behoud van salaris, met pensioen werden gestuurd en niet hoefden te vrezen voor hun leven of dat van hun geliefden. Dit was het minste wat hij kon doen voor het land dat hem zo liefdevol had opgenomen. Uiteindelijk had ook de president, opgelucht dat hij eindelijk zijn hoofd niet meer hoefde te breken over hoe de oorlog buiten de deur te houden, geknikt en glimlachend Adiz' uitgestoken hand geschud. Een dag later was er weinig over van die onbezorgheid, toen Adiz het topfitte Azerbeidzjaanse leger de grens met Armenië over zond en zijn veroveringsoorlog westwaarts begon.

Armenië en Georgië hadden als schild tussen Azerbeidzjan en het strijdgewoel gestaan en de klappen opgevangen. Beide landen moesten machteloos toezien hoe Adiz ze, zonder enige vorm van tegenstand, inlijfde en begon met de verwezenlijking van zijn droom van een groot en machtig Azerbeidzjaans rijk. Deze nieuwe episode in de Euraziatische oorlog duurde bijna zes jaar en kostte aan miljoenen burgers en vechtersbazen het leven. Terwijl het Westen zich afzijdig hield van de gruwelen, breidde Adiz zijn macht uit en knechtte bevolkingen.

Turkije was het strijdtoneel van de heftigste gevechten geweest. Toen de westerse leiders eenmaal doorhadden wat het plan van Adiz was, en dat hij al een heel eind op weg was met het verwezenlijken ervan, kwamen ze in actie. Vlak voor hij de grenzen van de Europese Unie overstak, stonden de neuzen van de Europese lidstaten eindelijk dezelfde kant op en hesen ze zich